

332

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 12 grudnia 1961 r.

o umarzaniu, rozkładaniu na raty i odraczaniu należnych Państwu kosztów sądowych w postępowaniu cywilnym i karnym oraz grzywien w postępowaniu cywilnym.

Na podstawie art. 112 ustawy z dnia 30 grudnia 1950 r. — Przepisy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. 1961 r. Nr 10, poz. 57) oraz art. 459 § 3 i § 4 kodeksu postępowania karnego (Dz. U. z 1950 r. Nr 40, poz. 364 z późniejszymi zmianami) zarządza się, co następuje:

§ 1. Za zaległe koszty sądowe i grzywiny w rozumieniu niniejszego rozporządzenia uważa się prawomocnie orzeczone koszty sądowe w postępowaniu cywilnym i karnym oraz grzywiny w postępowaniu cywilnym, których dłużnik nie uiścił.

§ 2. 1. Jeżeli natychmiastowe ściągnięcie zaległych kosztów sądowych lub grzywien groziłoby dłużnikowi zbyt ciężkimi skutkami, zapłata ich może być na wniosek dłużnika rozłożona na raty lub odroczone, w obu przypadkach na okres nie dłuższy niż dwa lata.

2. Zapłata sumy mniejszej niż 100 zł nie może być rozłożona na raty.

3. Niezapłacenie którejkolwiek raty w terminie powoduje natychmiastową wymagalność pozostałej części należności.

4. Odroczenie lub rozłożenie na raty może być cofnięte w razie stwierdzenia, że uiszczenie zaległych kosztów sądowych lub grzywien może nastąpić we wcześniejszym terminie.

§ 3. Zaległe koszty sądowe lub grzywiny mogą być umorzone w części lub w całości, jeżeli dłużnik na podstawie zaświadczenia właściwego organu prezydium rady narodowej miejsca jego zamieszkania wykaże, że nie jest w stanie ich uiścić, a egzekucja z posiadanego majątku i dochodu pozbawiłaby go środków niezbędnych do skromnego utrzymania jego i jego rodziny. Zaświadczenie powinno obejmować dokładne dane o stanie rodzinnym, majątku i dochodach dłużnika.

§ 4. 1. Zaległe koszty sądowe i grzywiny mogą być umorzone także z urzędu, jeżeli od dnia ich wymagalności upłynęło więcej niż rok, a egzekucja ich była bezskuteczna i ponowne jej wszczęcie w czasie późniejszym byłoby bezcelowe, lub jeżeli wszczęcie egzekucji okazało się niemożliwe albo byłoby bezcelowe wobec stwierdzenia, że suma uzyskana

z ewentualnej egzekucji nie pokryłaby nawet części zaległych kosztów sądowych.

2. Koszty sądowe i grzywiny nie przewyższające 100 zł mogą być umorzone nawet przed upływem jednego roku od dnia ich wymagalności, jeżeli ściągnięcie ich byłoby połączone z niewspółmiernymi trudnościami.

§ 5. 1. O rozłożeniu na raty i odroczeniu zapłaty zaległych kosztów sądowych i grzywien rozstrzyga ostatecznie prezes sądu właściwego do ściągnięcia zaległości.

2. O umorzeniu kosztów sądowych i grzywien rozstrzyga ostatecznie:

- 1) jeżeli zaległość przewyższa 5000 zł — Minister Sprawiedliwości;
- 2) jeżeli zaległość przewyższa 1000 zł, lecz nie wynosi więcej niż 5000 zł — prezes sądu wojewódzkiego,
- 3) jeżeli zaległość nie wynosi więcej niż 1000 zł — prezes sądu właściwego do ściągnięcia zaległości.

3. Przewidziane w ustępach poprzedzających uprawnienia prezesa sądu wojewódzkiego służą również kierownikowi ośrodka zamiejscowego sądu wojewódzkiego, uprawnienia zaś prezesa sądu powiatowego — przewodniczącemu wydziału zamiejscowego sądu powiatowego.

§ 6. 1. Podanie o rozłożenie na raty, odroczenie lub umorzenie zaległych kosztów sądowych lub grzywien wnosi się do prezesa sądu, właściwego do ściągnięcia zaległości.

2. Prezes sądu, jeżeli nie jest sam uprawniony do rozstrzygnięcia podania, przekazuje je wraz ze swoją opinią organowi powołanemu do wydania decyzji.

3. W razie powstania podstawy do wszczęcia postępowania o umorzenie kosztów sądowych lub grzywien z urzędu, prezes sądu, jeżeli sam nie jest uprawniony do wydania decyzji, przedstawia wniosek wraz z uzasadnieniem organowi właściwemu do wydania decyzji.

§ 7. Traci moc rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 19 maja 1956 r. o umarzaniu, rozkładaniu na raty i odraczaniu należnych Państwu kosztów sądowych (Dz. U. Nr 17, poz. 94 z późniejszymi zmianami).

§ 8. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.
Minister Sprawiedliwości: M. Rybicki